

skal jeg til to ærede Medlemmer fremsætte en Detailbemærkning. Overfor det ærede Medlem fra Hillerød (Peder Hedebøl) vil jeg kun understrege, hvad det for Resten ogsaa syntes at fremgaa af hans Udtalelse, at han var bekendt med, at der nu, naar to Lejligheder ønskes slaaet sammen til een, udkræves et Nævns Samtykke, saafremt der findes et Nævn i Kommunen. Til det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo), som mente, at Kommunerne ikke under normale Forhold har nogen retlig Pligt til at skaffe Beboerne Bolig, skal jeg dog minde om, at § 66 i Fattigloven af 1891 udtrykkelig paalægger Landkommunerne en saadan Pligt. Der siges herom: „Naar en i en Landkommune bosat Familieforsørger, der ikke nyder Understøttelse af Fattigvæsenet, er bleven husvild, uanset at han ikke mangler Evne til at erlægge den i Egnen sædvanlige Husleje paa de sammesteds almindelige Betingelser i Henseende til Forfaldstid m. m., skal Sogneraadet for den Kommune, i hvilken han var bosat, være pligtigt til at forskaffe ham og Familie det fornødne Husly mod Betaling, der ikke maa overstige den i Egnen sædvanlige Husleje, og hvis Størrelse i Tilfælde af Meningsulighed bestemmes af Amtmanden.“ Man ser altsaa, at der i vor Fattiglov er nedlagt Erkendelsen af, at der for det offentlige er en retlig Pligt til at skaffe Bolig, naar der er Boligmangel, og det forekommer mig ikke unaturligt, at der sker en Udvikling af dette i vor Lovgivning allerede nedlagte Princip, saaledes at det paabydes ogsaa det offentlige i Byerne at drage Omsorg herfor.

Naar jeg saaledes har nævnt, at Lovforslaget om Arbejdstid, om Lærlingeforhold, om Alderdomsunderstøttelse og Lovforslag til Fremme af en virkelig Boligpolitik vil høre til den nærmeste Tids store sociale Opgaver, saa ved jeg samtidig, at den høje Rigsdag dog vil indse, at paa Dag og Time vil man ikke kunne sige, naar saadanne Lovforslag kan fremsættes. Al Arbejdskraft i Ministeriet er saaledes taget i Brug til Løsning af øjeblikkelige Opgaver, at det vil være forstaaeligt, at man ikke øjeblikkelig, selv om man erkender Nødvendigheden af disse Opgavers snarlige Løsning, vil kunne fremsætte tilstrækkeligt udarbejdede Forslag. Men vi haaber jo alle paa, at den Tid snart maa komme, hvor vort Arbejde kan rettes fremad, og da vil sandelig disse Opgaver være færdige til at løses fra Mi-

nisteriet og forhaabentlig ogsaa fra Rigsdagens Side.

Jeg skal nu gaa over til at omtale en Række Dyrtidsspørgsmaal, som er blevet fremført. Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) klagede over, at der trods to indenrigsministerielle Cirkulærer stadig var Kommuner, som ikke i tilstrækkelig Grad havde forhøjet Understøttelsen for de gamle. Dels i November og December 1915 og dels i Januar 1917 har Indenrigsministeriet henstillet til Kommunerne at forhøje Understøttelsen ekstraordinært uden Ansøgning. Jeg maa antage, at disse Henstillinger er fulgte i det store og hele, men det ærede Medlems Anmodning skal være Anledning til, at man endnu en Gang indskærper Ønskeligheden heraf, saaledes at det særlig rettes til Kommuner, der ikke tidligere har fulgt Henstillingen, men saaledes, at man ogsaa henleder de Kommuners Opmærksomhed, der har fulgt den, paa stadig at sørge for, at de gamle, som Lovens Forudsætning er, faar tilstrækkeligt til deres Underhold paa deres gamle Dage. Jeg skal overfor det samme ærede Medlem bekræfte, at det er rigtigt, at Enkebørnsunderstøttelsesloven har hjemlet forhøjede Understøttelser til Enkebørnene uden noget særlig derom indgivet Andragende for hele Kalenderaaret 1918 og 1919.

Et af de ærede Medlemmer fra Aalborg By (Gerh. Nielsen), som sidder lige foran mig, udtalte Ønske om, at Dagpengene ved Ulykkesforsikring maatte blive forhøjet. De er som bekendt nu begrænsede ved to Bestemmelser, nemlig at Dagpengene skal være $\frac{2}{3}$ af Daglønnen og højst 3 Kr. Jeg skal dog erindre det ærede Medlem om, at man efter Dyrtidsloven er berettiget til at yde Tillæg til disse Dagpenge, og i alt Fald er det mig bekendt, at København og Frederiksberg siden 1916 yder et saadant Tillæg. I 1916 fastsattes det til 30 pCt. af den ugentlige Understøttelse, dog højst 50 Øre om Dagen. Det ærede Medlem kom ogsaa ind paa Spørgsmaalet om selve Invaliditetserstatningens Størrelse og nævnedes, at naar den nu beregnes i Forhold til Aarslønnen, der højst maatte sættes til 1 200 Kr., svarede dette ikke til Lønforholdene paa Arbejdsmarkedet. Det ærede Medlem vil vide, at i 1916 forhøjedes denne Aarsløn, i Forhold til hvilken Erstatningen beregnes, fra 800 til 1 200 Kr., men det er jo ikke saaledes af forstaa, at de 1 200 Kr. saa lidt som de